

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Občanské sdružení za ochranu přírody a krajiny, ochranu životního prostředí volně žijící zvěře a myslivosti bez pytláctví, o. s.**, se sídlem Hvoždřany 72, Bechyně, zastoupeného Mgr. Ladislavem Rychtářem, advokátem se sídlem Kakosova 978/4, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti: **1) T. V.**, zast. JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem se sídlem Převrátilecká 330, Tábor, **2) Mgr. P. K.**, **3) Město Bechyně**, se sídlem nám. T. G. Masaryka 2, Bechyně, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2012, č. j. OREG 6143/2012/vano, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 A 43/2012 - 166,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- II. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2012, č. j. OREG 6143/2012/vano, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a osoby zúčastněné na řízení 2) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bechyně (dále jen „stavební úřad“) ze dne 14. 12. 2011, č. j. BE-09703/2011, o umístění stavby „Bioplynová stanice Hvoždřany 600kW“ (dále jen „bioplynové stanice“) na pozemcích p. č. 1438/7, 1438/63, 1445/1, 1445/2 a 1445/5 v k. ú. Hvoždřany u Bechyně, jejímž stavebníkem je osoba zúčastněná na řízení 1). V žalobě žalobce především namítal, že stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem.

[2] Krajský soud rozsudkem ze dne 20. 8. 2012, č. j. 10 A 43/2012 - 49, rozhodnutí žalovaného zrušil. Dospěl k závěru, že bioplynová stanice je podle platného územního plánu obce Bechyně nepřipustná. Územní plán totiž pro pozemky s funkčním využitím pro výrobu a podnikání, což jsou i pozemky, na kterých má být stavba bioplynové stanice realizována, stanovuje nepřipustné činnosti - aktivity a zdroje, které vedou k emitování znečišťujících látek do ovzduší, zejména těkavých organických látek a pachových látek. Nepřipustné funkční využití ploch je v územním plánu definováno jako nerealizovatelné za žádných podmínek za doby platnosti územního plánu.

[3] Citovaný rozsudek krajského soudu zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 - 53. Krajský soud se totiž nezabýval otázkou, zda argumentaci rozporu stavebního záměru s územním plánem mohl žalobce uplatnit jako osoba, jejíž aktivní legitimace se odvíjí od ust. § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Toto ustanovení umožňuje hájit pouze složky životního prostředí chráněné tímto zákonem. Taková ochrana může spočívat i v hájení jiných zájmů, je-li jejich spojitost se zájmy ochrany přírody a krajiny chráněnými zákonem o ochraně přírody a krajiny zjevná nebo vyplývá z podkladů, které má správní orgán k dispozici, případně pokud ji občanské sdružení prokáže. Nutná je rovněž úvaha, zda v případě důvodnosti tvrzení žalobce není dotčení jeho práv z povahy věci vyloučeno, tedy zda je zásah do jeho práv vůbec myslitelný a vyplývá z jeho tvrzení. Před soudem totiž žalobce mohl účinně namítat pouze takové porušení svých práv, které by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[4] Krajskému soudu Nejvyšší správní soud uložil, aby v dalším řízení „posoudil důvodnost tvrzení účastníka řízení ohledně dotčení jeho práv případným nesouladem stavby bioplynové stanice s územním plánem. Pokud by krajský soud dospěl k závěru, že stavba, s ohledem na její faktické provedení, je v rozporu s územním plánem města Bechyně, musí následně posoudit, zda případná nezákonnost rozhodnutí krajského úřadu představuje zásah do práv účastníka řízení a může tak být důvodem pro jeho zrušení. V takovém případě bude rozhodnou právní otázkou možná souvislost mezi zájmy chráněnými účastníkem řízení z titulu jeho postavení občanského sdružení podle ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny (tj. zájmy na ochraně těch složek životního prostředí, které jsou chráněny zákonem o ochraně přírody a krajiny, a žádnými jinými) a povolením záměru v rozporu s územním plánem, který reguluje výstavbu s ohledem na ochranu ovzduší. Přípustně uplatnitelné budou jen takové žalobní námítky, v nichž bude tvrzeno, že postavením stavby v rozporu s územním plánem byly v nezákonné míře dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Jen v rozsahu přípustně uplatnitelných žalobních bodů pak může být žaloba věcně projednána. Krajský soud se při posuzování této otázky, jež je základem pro posuzování aktivní legitimace občanského sdružení, nachází v postavení odlišném od správního orgánu na počátku správního řízení. Své závěry může oprávněně opřít o již sbromážděné podklady, neboť v průběhu správního řízení zpravidla dochází ke zjištění a konkretizaci budoucích negativních dopadů stavby na její okolí, případně k jejich vyloučení, a to zejména prostřednictvím stanovisek dotčených orgánů, posuzováním vlivů na životní prostředí, znaleckými posudky ap. Pokud by krajský soud dospěl k závěru, že stavba byla povolena v rozporu s územním plánem a zároveň, že nezákonnost rozhodnutí krajského úřadu představuje zásah do práv účastníka řízení (tj. do zájmů, které jako jediné je oprávněně chránit), který může být důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského úřadu, pak musí zvážit také otázku ochrany dobré víry stěžovatele a proporcionalitu zásahu do jeho ústavně chráněných práv.“

[5] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalobce mohl být rozhodnutím žalovaného dotčen na právech, která mu ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny přiznává. Stavba bioplynové stanice má být totiž realizována v ploše navazující na zemědělskou farmu stavebníka, na okraji obce, v relativní blízkosti lesa a vodního toku. Uvedenou stavbu nelze opomíjet jako potenciální zdroj znečištění ovzduší, zápachu, odpadu nebo hluku, tedy negativních jevů, které, byť samy o sobě složkami životního prostředí chráněnými zákonem o ochraně přírody a krajiny nejsou, mohou mít nepřímý vliv na zájmy chráněné zákonem

pokračování

o ochraně přírody a krajiny. Konkrétní dotčení těchto zájmů vlivem zamýšlené stavby však žalobce neprokázal a podle krajského soudu není patrné ani ze spisu. Stavební úřad shromáždil dostatek podkladů ohledně posouzení vlivů na životní prostředí a zabýval se obsahem stanovisek dotčených orgánů. Z těchto listinných podkladů, které krajský soud citoval, nelze podle něj konstatovat, že by předmětná bioplynová stanice poškozovala zájmy ochrany přírody a krajiny, zdraví a životní prostředí. Ze závěru zjišťovacího řízení podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí, ze dne 14. 3. 1011 vyplývá, že v rámci zjišťovacího řízení bylo k záměru doručeno vyjádření České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu České Budějovice, Krajské hygienické stanice, územního pracoviště Tábor, Městského úřadu v Táboře, odboru životního prostředí, rovněž tak i Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru životního prostředí. Ve zjišťovacím řízení byl učiněn závěr, že Bioplynová stanice Hvožďany naplňuje dikci bodu § 4 odst. 1 písm. d) jako podlimitní záměr k bodu 3.1, kategorie II. přílohy č. 1 k zákonu. Na základě provedeného zjišťovacího řízení dospěl žalovaný k závěru, že záměr Bioplynová stanice Hvožďany nemá významný negativní vliv na životní prostředí a veřejné zdraví. Uložil provozovateli, aby byl zpracován provozní řád, jehož součástí bude seznam bio odpadů povolených ke zpracování či likvidaci v bioplynové stanici, a způsob nakládání s digestátem. Ke kolaudaci měly být předloženy protokoly o nepropustnosti všech podlah, vypracován plán havarijních opatření pro případ úniku látek škodlivých vodám, vybudován a provozován kontrolní systém pro zjišťování úniku závadných látek, zajištěno, aby nově budované stavby byly zajištěny proti nežádoucímu úniku závadných látek při hašení požáru, a aktualizován plán organického hnojení a zabezpečeno vyvážení digestátu a jeho řádná aplikace dle rozvozevého plánu společnosti a taktéž zajištěn řádný provoz bioplynové stanice a dodržování technologických postupů ve vztahu k omezení emisí pachových látek. Žalovaný tedy dospěl ke správnému závěru, že stavba je přípustná, neboť z vyjádření dotčených správních orgánů vyplynulo, že k záměru nebyly vzneseny závažné připomínky, které by nebylo možno v následujících fázích přípravy záměru účinně a bezevbytku řešit a které by zásadním způsobem záměr zpochybnily nebo bránily jeho případné realizaci. Z toho je zřejmé, že stavba nemůže negativně ovlivnit kvalitu ovzduší ve vztahu k předmětu ochrany zákona o ochraně přírody a krajiny. Stavba bioplynové stanice je podle krajského soudu při dodržení podmínek stanovených dotčenými orgány a v rozhodnutích orgánů ochrany životního prostředí v souladu s územním plánem.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření osoby zúčastněné na řízení 1)

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu v zákonné lhůtě. Důvody kasační stížnosti podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Krajský soud se podle stěžovatele ani neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Konkrétně stěžovatel namítá, že bioplynová stanice je i fakticky zdrojem, který vede k emitování znečišťujících látek do ovzduší, zejména právě těkavých látek organických a látek pachových. Tato skutečnost je nejenže skutečností obecně známou, a tudíž jí není nutno dále dokazovat, ale vyplývá i z vyjádření správních orgánů, na které krajský soud odkázal. Jestliže územní plán takový zdroj považuje za nepřijatelný, má stěžovatel napadený rozsudek za nepochopitelný. Na okraj pak stěžovatel dodal, že již v průběhu správního řízení zmiňoval konkrétní případy a místa ničení (eroze) půdy v důsledku pěstování kukuřice osobou zúčastněnou na řízení 1), přičemž správní orgány tyto námitky zcela ignorovaly, aniž by nařídily a provedly místní šetření.

[7] Stěžovatel dále uvádí, že rozsudek krajského soudu by neobstál ani v případě, kdyby soud býval posuzoval dobrou víru osoby zúčastněné na řízení 1), jak mu uložil Nejvyšší správní soud. Ta nemohla být v dobré víře již proto, že jí musel být znám územní plán obce Bechyně, přičemž tento je, jak již soudy v dané věci dovodily, v dotčené části zcela jednoznačný. Některé správní

orgány zcela evidentně ve věci nepostupovaly nestranně, ale hájily zájmy právě osoby zúčastněné na řízení 1). Například Město Bechyně prostřednictvím většiny členů zastupitelstva urputně bránilo vyhlášení místního referenda ohledně výstavby předmětné bioplynové stanice.

[8] Krajský soud podle stěžovatele řízení zatížil i procesními vadami, když při jednání konaném dne 14. 1. 2015 vyšlo najevo, že nezaslal účastníkům k vyjádření jednotlivá podání účastníků, přičemž stěžovatel žalovanému při jednání narychlo krátkou cestou předával kopii svého vyjádření a vyjádření vedlejšího účastníka stěžovateli pak nebylo předáno vůbec. Takový postup pak představuje porušení práva na spravedlivý proces.

[9] Konečně stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že v mezidobí od vydání citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012 byl vydán náleze Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp.zn. I. ÚS 59/14, ve kterém Ústavní soud dovodil možnost občanů prosazovat své zájmy formou sdružení (spolku), a to včetně práva na příznivé životní prostředí. Organizování vyhlášení místního referenda je důkazem toho, že prostřednictvím stěžovatele jakožto místního občanského sdružení tamní občané hodlali prosazovat své právo na příznivé životní prostředí, k čemuž jim výše uvedený náleze Ústavního soudu otevřel cestu. Stěžovatel je přesvědčen, že s ohledem na výše uvedený judikát Ústavního soudu by původní rozsudek krajského soudu musel obstát i s původním odůvodněním.

[10] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Osoba zúčastněná na řízení 1) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost je zčásti irelevantní a zčásti právně pomýlená. To, že osoba zúčastněná na řízení 1) mohla být a byla v dobré víře, vyplývá z četných rozhodnutí správních orgánů, ve kterých bylo jejímu záměru na stavbu bioplynové stanice přivoleno. Z obsahu kasační stížnosti není podle osoby zúčastněné na řízení 1) zřejmé, v čem konkrétně se krajský soud neřídil zrušujícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Krajský soud měl dostatek odborných podkladů k posouzení důvodnosti tvrzení stěžovatele ohledně dotčení jeho práv případným nesouladem stavby bioplynové stanice s územním plánem, zejm. otázky souvislosti stěžovatelem chráněných zájmů na ochraně přírody s ochranou ovzduší dle územního plánu. Předmětná část územního plánu je na této kategorizaci nezávislá, neboť za nepřipustnou činnost neoznačuje zdroje určité kategorie.

[12] Osoba zúčastněná na řízení 1) navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Totéž navrhl i žalovaný. Další osoby zúčastněné na řízení se nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud tak přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Co se týče námitky porušení procesních práv stěžovatele, ze spisu vedeného krajským soudem je patrné, že stěžovatel byl přípisem ze dne 14. 1. 2013 poučen o svých procesních právech a povinnostech a vyzván, aby sdělil, zda vznáší námitku věcné a místní nepříslušnosti, a sdělil, zda souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Na tuto výzvu reagoval stěžovatel vyjádřením ze dne 22. 1. 2013, ve kterém se vyjádřil k důvodům, pro které Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu. Krajský soud toto podání posoudil

pokračování

tak, že v něm stěžovatel rozšířil žalobní body. S tímto postupem stěžovatel nijak nepolemizuje. Vyjádření stěžovatele přitom bylo podle příložených doručenek doručeno všem účastníkům řízení. Na toto vyjádření reagovala osoba zúčastněná na řízení 1) svým vyjádřením, ve kterém polemizovala s argumentací stěžovatele. Toto vyjádření bylo doručeno ostatním účastníkům řízení. V dalším vyjádření, které zaslal stěžovatel krajskému soudu dne 4. 7. 2014, pouze sdělil, že nevznáší námitku nepřislusnosti a podjatosti a souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání. Rovněž toto vyjádření bylo doručeno ostatním účastníkům řízení, jak je patrné z připojených doručenek. Pokud stěžovatel namítá, že krajský soud nezaslal účastníkům k vyjádření jednotlivá podání, nemá toto tvrzení oporu v obsahu soudního spisu. Ani z protokolu z jednání před krajským soudem, které proběhlo dne 14. 1. 2015, není patrné, že by účastníci řízení s obsahem některých podání nebyli seznámeni. Není ani patrné, jakým způsobem by do procesních práv stěžovatele zasáhlo opomenutí soudu, kterým by nebylo zasláno vyjádření žalovanému. Krajský soud nadto napadený rozsudek nepostavil na nových vyjádřeních účastníků, ale doplnil své právní hodnocení v souladu s dikcí zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Námitku porušení procesních práv stěžovatele proto neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[15] Jak Nejvyšší správní soud dovodil již v citovaném rozsudku, kterým zrušil předchozí rozsudek krajského soudu, z výkladu zákona a ustálené judikatury správních soudů plyne, že občanským sdružením (spolkům), která odvozují svoji účast ve správním řízení z ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, přísluší hájit pouze složky životního prostředí chráněné tímto zákonem. Veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny zároveň determinuje obsah námitek a také rozsah, v jakém se správní orgány těmito námitkami musí věcně zabývat. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 - 80, uvedl, že „*zákon o ochraně přírody a krajiny vymezuje dotčené zájmy velmi široce a to, zda argumentace ekologického občanského sdružení souvisí se zájmy vymezenými citovaným zákonem, je třeba vykládat extenzívně.*“

[16] Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a navazující řízení o kasační stížnosti přitom v zásadě nejsou koncipována jako *actio popularis*, neboť zvláštní žalobní legitimace k ochraně veřejného zájmu svědčí pouze vybraným subjektům (viz § 66 s. ř. s.). Žalobce je tak oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která se projeví v jeho právní sféře, tedy zasáhne práva, která žalobci přísluší. Proto musí plausibilně tvrdit, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, popřípadě že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Občanské sdružení tedy není legitimováno k uplatnění jakýchkoliv žalobních námitek, ale pouze námitek relevantních z hlediska zájmů hájených tímto občanským sdružením (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009 – 251).

[17] Před soudem žalobce mohl účinně namítat pouze takové porušení svých práv, které by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 26/2011 - 175, „*(j)e-li občanské sdružení odvozuje své účastnictví ve správním řízení z ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny žalobcem, musí tvrdit zkrácení na svých procesních právech v předchozím správním řízení a toto tvrzení musí být takového charakteru, že v jeho důsledku mohlo dojít k vydání nezákonného rozhodnutí.*“

[18] Ve vztahu k námitkám uplatněným v žalobě tak bylo záhodno nejprve posoudit, zda byl vůbec stěžovatel oprávněn k podání žaloby. Tuto otázku posoudil krajský soud shodně se závěry Nejvyššího správního soudu. Protože v daném správním řízení šlo o umístění bioplynové stanice na okraji obce, v oblasti, kde by mohlo dojít k zásahu do zájmů,

k jejichž ochraně je stěžovatel oprávněn, pak nelze pochybovat o tom, že stěžovateli svědčila účast ve správním řízení i aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí o umístění stavby.

[19] Podmínkou úspěšnosti žaloby stěžovatele bylo současné splnění dvou podmínek. Dle první z nich muselo být rozhodnutí žalovaného nezákonné, tedy stavba musela být umístěna v rozporu s územním plánem. Podle druhé podmínky musela tato nezákonnost zasahovat do práv stěžovatele.

[20] Krajský soud se prvně zabýval splněním druhé podmínky. Podle jeho závěru stěžovatel nenamítal konkrétní zásah do zájmů chráněných zákonem o ochrany přírody a krajiny, ke kterému by mělo v důsledku umístění bioplynové stanice dojít. Z vyjádření a rozhodnutí orgánů ochrany životního prostředí pak takový zásah není patrný.

[21] V kasační stížnosti stěžovatel výše uvedené závěry krajského soudu nijak nerozporuje. Neuvádí, v čem jsou chybná rozhodnutí a stanoviska správních orgánů citovaná krajským soudem nebo v čem jsou chybné závěry zjišťovacího řízení v procesu posuzování vlivů na životní prostředí. Jediná námitka, která by mohla být z hlediska zájmů ochrany přírody a krajiny relevantní, poukazuje na erozi půdy v důsledku pěstování kukuřice osobou zúčastněnou na řízení 1). Tato námitku stěžovatel v žalobě neuplatnil a navíc se tato námitka netýká rozporu mezi umístěnou stavbou a územním plánem Bechyně, který spočívá v umístění zdroje, který emituje znečišťující látky do ovzduší.

[22] Stěžovatel tudíž nemůže být se svojí kasační stížností úspěšný, neboť nezpochybnil a ani nezpochybňoval závěry krajského soudu, že nezákonné rozhodnutí žalovaného nebylo způsobilé zasáhnout do jeho práv. Nic na tomto závěru nemůže změnit ani nálezný Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, ve kterém se Ústavní soud zabýval rozsahem práv environmentálních spolků v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. je k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy aktivně legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen. Nestačí přitom, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucí k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry. Ústavní soud ve svém nálezu dovodil, že aktivně legitimovaní nejsou pouze dotčení vlastníci nemovitostí v daném území, ale i subjekty hájící širší komunitní zájmy, např. občanská sdružení založená za účelem ochrany přírody a krajiny. V nyní posuzované věci ovšem stěžovatel nehájí širší komunitní zájmy nebo právo svých členů na příznivé životní prostředí, ale jeho působnost je omezená zájmy ochrany přírody a krajiny.

[23] Obecnější závěry Ústavního soudu, že environmentální spolky se mohou domáhat nejen ochrany svých procesních práv, ale i práv hmotných, jsou jistě aplikovatelné i ve věcech žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud se s nimi musel ve své rozhodovací činnosti vypořádat, neboť ustálená judikatura označovala environmentální spolky za pouhé zájemníky (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 291/2004 Sb. NSS), jejichž žalobní legitimaci zakládá tvrzení o zkrácení na procesních právech. V rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295, uvedl, že závěry ohledně dotčenosti ve hmotněprávní sféře potenciálního navrhovatele a nezbytnosti lokálního prvku lze použít i na otázku možné aplikace § 65 odst. 1 s. ř. s. a že „*mohl být stěžovatel v tomto konkrétním případě napadeným rozhodnutím dotčen na svých hmotných právech.*“

[24] V projednávané věci nicméně není otázka ochrany hmotných práv stěžovatele sporná. Již v předchozím zrušovacím rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*(p)řestože lze soublasit se stěžovatelem v tom, že účastník řízení v žalobě výslovně nenamítal dotčení svých procesních práv, ze znení*

pokračování

žalobních námitek je zjevné, že není spokojen s vypořádáním jednoho z odvolacích důvodů krajským úřadem. Odmítnout takovou žalobní námitku jako nepřijatelnou by bylo přepjatým formalismem. Námitka rozporu stavby bioplynové stanice s územním plánem města Bechyně tak účastníkovi řízení přísluší a nebyla uplatněna v rozporu se zásadou koncentrace námitek.“ Krajský soud se tak zabýval všemi žalobními námitkami a žádné z nich nevyloučil z důvodu, že by stěžovateli nepřislušely. Nález Ústavního soudu nelze interpretovat tak, že by umožňoval environmentálním spolkům domáhat se ochrany práva na příznivé prostředí nebo dalších práv, která svědčí jeho členům, v každém řízení, kterého se takový spolek zúčastní. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 19. 8. 2014, č. j. 1 As 176/2012 - 130, č. 3159/2015 Sb. NSS, s odkazem na příslušnou judikaturu Ústavního soudu, „(j) je třeba mít na paměti, že smyslem zapojení občanských sdružení do rozhodování orgánů veřejné správy je umožnění kvalifikované účasti veřejnosti v procesech, které se týkají životního prostředí.“ Proto v dané věci není stěžovatel oprávněn namítat rozpor umístěvané stavby s územním plánem bez dalšího, ale pouze v rozsahu, ve kterém se týká přírody a krajiny.

[25] Protože krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného nemohlo zasáhnout do práv stěžovatele, nebylo již třeba, aby se zabýval souladem umístěvané stavby s územním plánem. Nicméně se jedná o související otázky, neboť stěžovatel se mohl domáhat ochrany pouze proti takovému rozporu s územním plánem, který do jeho práv zasahuje. Krajský soud se tak nezabýval tím, zda umístění předmětné bioplynové stanice povede k emitování *jakýchkoli* znečišťujících látek do ovzduší, ale správně se omezil na posouzení, zda emitovanými látkami budou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Závěry krajského soudu nejsou v rozporu s námitkou stěžovatele, která poukazuje na to, že bioplynová stanice je fakticky zdrojem znečištění ovzduší. Stěžovatel však ani v tomto bodě žádným relevantním způsobem nezpochybnuje závěry krajského soudu, že toto znečištění nebude mít žádný významný vliv na zájmy, které stěžovatel chrání. Námitky poukazující na absenci dobré víry osoby zúčastněné na řízení 1) nemohou být důvodné, neboť touto otázkou se měl krajský soud v souladu s pokyny Nejvyššího správního zabývat teprve tehdy, dospěje-li k závěru, že obě výše uvedené podmínky nezákonnosti rozhodnutí žalovaného byly splněny.

[26] Z výše uvedeného je patrné, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, neboť žádá z uplatněných stížných námitek nezpochybnila zákonnost napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí namítanými vadami, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., protože neshledal žádné důvody pro jeho nařízení a neprováděl dokazování.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

[29] Pokud se týká osob zúčastněných na řízení, zde Nejvyšší správní soud vycházel z ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., dle kterého *osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního*

zřetele bodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Jelikož v případě osob zúčastněných na řízení nebyly v tomto řízení splněny podmínky citovaného ustanovení, je zřejmé, že jim právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nevzniklo. Proto soud rozhodl, že toto právo nemají.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu